

ЗУСТРІЧ ОПІВНОЧІ - Джерело

Написав Діана Парипа
Субота, 20 червня 2015, 18:17

Зимовий вечір. Темрява покрила
Усе кругом. Все спить у тишині.
Розкрила ніч свої могутні крила,
І завиває вітер у пільмі.

На виборчій дільниці вже почали
Додому люди розходитись всі.
Чергова Ольга працю завершала,
Попереду – дорога до сім'ї.

«І як там справи вдома є у мене,
Як матінка, як донечка моя?
І чи з навчанням є якісь проблеми?
Бабуся ж грамоти не здобула...»

Та знала добре іншу науку:
Чи вранці, чи в вечірній тій порі
Вона до Господа здіймала руки,
Завжди молитви чулися в тиші.

За церкву, за сім'ю свою, за себе
Проста молитва щиро все луна
У чисте, синє, неозоре небо –
До Бога, свого доброго Отця.

Якщо ж дочку затримують в роботі,
І пізно повертається, бува,
З колін не встане матінка, аж поки
Не скрипнуть двері, і прийде дочка.

Для Ольги надто час спливав повільно,
Й для того, щоби швидше все пройшло,
Почала згадувать слова надії,
Що чула в зібранні не так давно.

Господь бо обіцяв: «Тебе не кину,
Завжди на допомогу поспішу,
Бо Я - твій батько, ти – Моя дитина,
Я дорогу за тебе дав ціну».

"О, як це справді добре - мати друга,
Який з тобою поруч є завжди.
Зніма Він з серця біль, тривогу, тугу,
Як добре лиш за Ним в цім світі йти".

Аж ось нарешті гальма заскрипіли,

ЗУСТРІЧ ОПІВНОЧІ - Джерело

Написав Діана Парипа
Субота, 20 червня 2015, 18:17

Про кінець зміни прозвучав сигнал.
Не стало часу водію й бензину,
Додому Ольга мусить йти одна.

Надворі – морок, і мороз по ночі...
«Але нічого, - думає вона, -
Піду я навпростець – і шлях скорочу,
Й за півгодини вдома буду я».

Та на душі щось моторошно стало,
Навколо – ні душі, лише пільма.
Далеко там видніється ось пляма,
І тут свій зір напружила вона.

Це було щось подібне на людину,
Яка під деревом чомусь сидить.
Та що робити тут в таку годину?
А пляма раптом рушила умить.

Той чоловік підвівся й швидким кроком
До Ольги наближатися почав.
А їй у горлі раптом пересохло:
Чому в руках він ніби щось тримав?

« О Боже, збережи, Тебе благаю, -
Молитва ця лунала в небеса, -
І що мене чекає, я не знаю,
Хай буде воля в цьому лиш Твоя!»

Ось спалахнули враз крижані очі,
Холодний погляд душу всю проїняв.
І тут у мороці глухої ночі
Його глузливий голос залунав:

«Яким же довгим було це чекання...
Сьогодні в карти з друзями програв.
Була умова: або я вбиваю,
Кого зустріну першого, щоб знав.

А якщо ні – мене тоді вбивають,
Тож треба клятву сповнити, щоб жив!»
Із злістю і жорстокими словами
Бандит за комір Ольгу враз схопив.

Й над головою блиснув ніж мисливський,
До підборіддя Ольги він приклав.

ЗУСТРІЧ ОПІВНОЧІ - Джерело

Написав Діана Парипа
Субота, 20 червня 2015, 18:17

В очах недобре заблищали іскри,
Й жорстоким голосом він їй сказав:

«Оцим ножем я не одну вже жертву
Відправив на той світ, не втік ніхто.
І ти також невдовзі будеш мертва,
Я свою справу знаю вже давно!»

Та замість страху Ольга враз відчула
У грудях сильний радості приплив.
«Я не покину, де би ти не була!» -
Знайомий голос ніжно говорив.

Тут Ольга раптом мовила рішуче,
Сама собі дивуючись тоді,
Пальто своє ось розстібнула рвучко,
Й слова із уст полилися прості:

«Ось я стою тут прямо перед вами
Й втікати не збираюсь нікуди.
Робіть зі мною, що запланували,
Та я б хотіла, щоби знали ви:

Дитина я Небесного є Батька,
І все життя моє – в Його руках.
Не в ваших, Він є Богом від початку,
І по Його я завжди йшла слідах.

Якщо ж Він призначив мені сьогодні
В небесне вічне Царство увійти,
Хай буде в цьому воля лиш Господня,
Я не боюся смерті, знайте ви.

І якщо ви тримаєтеся клятви,
Яку сьогодні дали сатані,
Мені ви слово, своїй жертві, дайте,
Останню просьбу вповніть мені.

А це здійснити надзвичайно просто,
Як зробите цю справу до кінця,
То дуже я тепер про ось що прошу
Підіть на Миру вулицю, 2а.

І там в однім вікні горить ще світло,
А в ліжку спить моя мала дочка,
Що стане тоді круглая сирітка,

ЗУСТРІЧ ОПІВНОЧІ - Джерело

Написав Діана Парипа
Субота, 20 червня 2015, 18:17

А біля світла – матінка моя,

Яка молитву шле до Бога щирю,
Щоби благополучно я дійшла,
Щоб Бог допомагав мені йти з миром,
І щоб вела мене Його рука.

Тож ви прийдіть під цю мою квартиру,
В віконце стукніть й мамі так скажіть:
«Дочку уже сьогодні вашу вбили,
За неї більше Бога не моліть».

Тоді ви дійсно є людина слова,
Якщо цю просьбу здійснили мою.
А я за все подяку шлю до Бога,
За все складаю славу я Йому...»

І тут обличчя вбивці враз змінилось,
Звіряча лютя від нього відійшла.
Дав крок назад, вдивився в вічі пильно,
І з уст повільно сходили слова:

«Таких, як ти, я ще в житті не бачив,
Ти мов з заліза зроблена, як сталь.
Як смієш ти сьогодні заявляти,
Що смерті не боїшся, чи не жаль?»

І тут щосили закричав убивця:
«Йди звідси геть, аби не бачив я!
Не потрапляй мені на очі більше,
Щоби не сталось гіршого, бува!»

Позадкувала Ольга геть від нього,
Та наостанку мовила слова:
«Нехай благословення йдуть від Бога,
Я вірю, Він спасе вас від гріха!»

А в серці слова радості лунали:
«Ніколи не покину тебе Я!»
«О мій Господь, хвалу Тобі складаю,
Які величні є Твої діла!»

На серці було мирно і спокійно,
Додому Ольга з радістю ішла.
Вона Живого Бога є дитина,
І Він оберіга її від зла.

ЗУСТРІЧ ОПІВНОЧІ - Джерело

Написав Діана Парипа
Субота, 20 червня 2015, 18:17

2005